

Ma 5.

Pieni Aarre-aitta.

Opettavaisia kertomuksia lapsille.

III.

Sortawalan Gwanf. Seuran kustantama.

Sortawalan kirjapainosja, 1894.

Raastetut kukkaset.

Suomentanut

Shm.

Waan minä sanon teille: rakastakaat vihollisianne, siunatkaat niitä, jotka teitä sadattawat, tehkää niille hywin, jotka teitä wihaawat ja rukoilkaat niiden edestä, jotka teitä wainoowat ja wahingoittawat, että te olisitte teidän Isänne pojat, joka on taiwaissä. Matt. 5: 44, 45.

Lumipallojen aika oli jo tältä vuodelta ohitse. Hurinko jo lähetteli lämpöisiä jäteitään luminieloteksiä poistamaan; ja ne olivatkin nyt huoleellisempia, kuin koskaan ennen, ett'ei korkeilla vuorilla, eikä sywisissä laaksoisakaan enää näkynyt walkeata pilkkuakaan. Mutta rakas Sumala on hyvä Isä, joka lapsiltansa yhden huwin ottaessaan, pian valmistaa heille sijaan satoja muita tahti yhden satakertaisesti niin juuren, kuin tuo menetetty. Norwaukseksi oli Hän tällä kertaa itse valmistanut omat lumipallonja, kokonaan toisellaisia kuin nuo pienten poikain tekemät. Tuolla seisoiwat kirjikkapuut tuhansine ja taas tuhansine kukkineen luoden katseensa finiselle taiwaalle. Lintusetkin oliwat mielisjään näistä lu-

mipalloista, lentelivät ohitse ja ympärillä, ne wisserellen hyppelivät oksalta oksalle ja mielihyvällä nokkivat waltoisia kuffia. Siinä olikin todellinen loisto ja komeus. Siellä täällä kirjikkapuiden välillä näkyivät persikka- ja mandelipuut ruusunpuunaijine kuffineen eivätkä puuperunattaan olleet jäljelle jääneet, waan lewittelivät käsiwarjien tawoin useiden huoneiden ja käytävain yli laajoja kuffarikkaita oksiaan.

Viimeisenä, kun tuuli jo oli useimmat kuffaset tielle ripotellut, jota myöten lapset niin iloijina kouluun kuffivat, tuli wasta omenapuun wuoro, ja pienen Dorotean mielestä ne olivatkin rakkaimmat. Hän ei enää woinut katsettaan irvoittaa suurista ja tähteläisistä kuffajista, waan seisoi usein puutarhasja mietiskellen, etteihän taiwaassajaan liene sen kauniimpaa.

„Dorotea!“ huusi hänen äitinsä kerran kymmenwuotiaalle tyttäleen, joka silloinkin niinikään mietteihinjä wajonneena käyskeli ympäri puutarhan ihannuudessa, „tule, me kylwämme kuffas-siemeniä.“ Niin menivät he yhdessä ja äiti lahjoitti lapselensa oikein erityisen, ominaisen puutarhan, jonka kansja tyttönen jai luvan menetellä aiwan mielenjä

mukaan. Lisäksi sai hän vielä useita hyviä rese-
dan, asterin, palsamin ja muiden kukkien siemen-
jyviä. Glosta hyppien otti hän pienen kuoffansa
ja alkoi maata pehmittää.

Silloin huomasi hän erään kukkaisjipulin, josta
ihä tuores ja täyteläinen itu kohosi. „Mi, äiti“,
sanoi Dorotea, „kuinka saattaa niin karwaasta ja
rumasta sipulistakin jotakin noin kaunista syntyä?“
Mutta äiti vastasi: „Niin, lapseni, se on meidän
rakkaan Jumalamme taito ja wiisaus, joka näky-
mättömästäkin esineestä saattaa jotakin erinomaisen
kaunista esiin tuottaa.“

Dorotea katsahti omenapuuhun ja huudahti rie-
muisjaan: „Koko talven seisoo se, tuo rakas puu,
niin paljaana, että tuskin saattaa uskoa sen woi-
wan tuottaa niin kauniita kukkia, lehtiä ja hedel-
miä.“ Hänen vielä puhuesjaan liihoitteli pieni
perhonen siitä ohitse, kiiteli kukasta kukkaan ja imi
niiden walkeista maljoista makeaa mehua. „Kuul-
kaapas, äiti, minäpä tiedän jotakin“, huusi Doro-
tea ja löi pienet kätönsä yhteen; „tuo perhonen
oli ennen ruma toukka, joka ei kyennyt lentämään-
kään, ja silloin oli se rakentanut itselleen pienen ar-
kun, jossa se nukkui, kunnes auringon säteet hänet

herättivät. Sitte on hän pesästä ulos lähtenyt ja muuttunut siivoksi, moniväriiseksi perhoseksi, jolla on kaksi siipeä.“ „Sa siemenjyvät, siemenjyvät“, jatkoi hän heti, „sekin on pieni ja mitätön, kun sen maahan kylvät, ja siitä kuitenkin kehkeytyy monihedelmäinen, kaunis ja iso kasvi.“

„Niin, lapseni“, puhui äiti ystävällisesti, „mutta kaikkein ihaninta et sinä ole vielä sanonut; mitä tulee tästä ruumiista, joka saa niin usein kärsiä ja joka viimein hautaan lasketaan?“ Dorotea ajatteli hetkisen ja sanoi sitte: „ruumis mätänee, mutta rakas Jumalamme antaa sielulle uuden enkelinpuuvun ja sitte mekin voimme lentää ja silmämme kykenee katselemaan Jeesusta.“ — „Niin, Dorotea“, vastasi äiti, „Jumala meitä auttakoon jaadaksimme häntä katsella.“

Sellaisissa puheissa kuuluivat useat hetket, sillä Dorotealla oli rakkaat ja uskolliset vanhemmat, joiden sydämensä oli heidän lapsensa sielunpyhyys. Sentähden he usein rukoilivatkin rakkaan tyttärensä kanssa, rukoilivat usein yksinänsä hänen puolestaan ja kertoivat hänelle pyhästä Raamatusta. Herra kuulikin heidän rukouksensa ja hoiti uskollisesti pientä Doroteaa, tätä heikkoa kaswiansa.

Kukkaset kasvoivat ja waurastuivat puutarhasja, jotta oli oikein hauskaa, sillä laupias Inmala antoi aina sadetta sekä päivänpaukistetta aikansa, ja meidän Doroteammekin kiiruhti puuhissaan; hän kuokki, kirkki rikkaruohot pois ja oli wäsymätön toimessaan.

Syysintin nuput jo hohtiwat ruusunpunaisina ja sinisinä, jo pilkistiwät asterin kukkakuuista waltoiset lehdet, ja orwokit oliwat täydessä kukoistuksessaan. Ihastuksissaan katseli Dorotea puutarhaansa.

„Di kuitenkin“, ajatteli hän, „mitä tofi onkaan sipulista tullut. Suomenna warmaanakin aukeaa ensimmäinen nuppu, jolloin saan sitä taas tarkastella ja sitte sen tuoksua haistella.“ Hän askaroitji puutarhasja, kunnes iltakello kaihui. „Hywää yöttä, te rakkaat kukkas!“ huusi hän sitte ja hiipi hiljaa ulos puutarhasta. Pian nukkuihin hän makeaa ja rauhaijaa unta, kunnes auringon säteet hänet taas herättiwät.

Kello 8 aamujella oli Doroteasta päivän armahin hetki. Silloin toi äiti aina pyhän kirjansa ja hänenkin piti asettua pienelle tuolillensa kuuntelemaan äidin suusta pyhiä kertomuksia. Tänään

kiiruhti hän itseänsä, sillä hän tahtoi pikimmältään pistäytyä puutarhassa kulkiaan katsomaan. Sen tähden hänen pienet askareensa, joita oli toimitettava, joutuivatkin tällä kertaa warsin pian walmiiksi, ja tuskin oli kello 8 lyönyt, kun hän jo taas istui äitinsä työpöydän ääressä pienellä tuolillaan kuuntelemaan häntä.

Mutta miksi istui hän nyt niin murheellisena? Miksi kyhnelet vuosivat hänen filmistään, waikka hän koki niitä tukahduttaakin? Se oli turhaa. Dorotea oli saanut kokea jotakin hauskaa: hän oli iloisin toivein rientänyt rakkaitten kulkastensa luo, mutta — mitä näki hän? Raastetut olivat hänen kulkasensa, kellot ja nuput olivat maahan tallatut, ja tiheät askelet osoittivat, että joku ilkeä ihminen oli kaisen tämän pahan aikaan saanut. Dorotea seisoi aivan kivettyneenä paikallaan, hän ei kyennyt sanaakaan suustansa päästämään, hän tuijotti waan häwitystä kohti. Samassa kuului ilkeän ikkullinen nauru kadulta; hän katsoi puutarha-aidan taakse ja huomasi poikaröistön, jolla olivat kourat täynnä kulkia sekä nappuja, ja tämä katsoi Doroteaa julkeasti waisten filmiä. Hän kiiruhti sinne pojan luo ja huusi itkien: „voi kuitenkä, miksi olet noin mi-

nun kufilleni tehnyt, häijy nuorukainen!" Poika waan wiskasi kimppunsa maahan, tallasi ne ja kii-
ruhti iwallisesti nauraen, tiehensä.

Dorotea waipui, ääneen itkien, eräälle penkille istumaan ja oliji siihen ehkä kauwakfikin aikaa jää-
nyt, ell'ei kello oliji lyönyt 8; hän kii ruhti silloin huoneesen, jonka wieresfä puutarhakin oli.

Murheellifena ja alla päin istui hän nyt äi-
tinfä wieresfä, ja kun tämä alufi lufi lyhyen ru-
kouksen, ei hän saattanut täydeffä sydämellään ru-
koukseen yhthä, sillä hänen ajatufjensa oliwat kiin-
tyneet rakkaihin kufiin ja tuohon pahaan poikaan.
Tänään lufiwat he fitä wuorifaarnan osaa, joka
kertoo wihamiehen rakkaudesta, kun Herramme sa-
noo: „Rakastakaat teidän wihollifii-
anne, fiunatkaat niitä, jotka teitä sa-
dattelawat, rukoilkaat niiden edestä,
jotka teitä wainoowat ja wahingoit-
tawat, jotta te olifitte teidän Isänne
lapset, joka on taivaasfa“ j. n. e. Lu-
tekaa, rakkaat lapset, Matt. 5 luvun 39 wärsfystä
48 saakka, mitä Wapahtaja fiinä sanoo.

Jos joku oliji woinut katsoa Dorotean kaswoi-
hin äidin lufiesfa, oliji hän warmaan heti huomai-

nut, mitä hänen sydämesjäsnsä liikkui. Kuta pitemmälle äiti luki, sitä tarkkaavaisemmaksi tuli Dorotea. Wiimein tunsi hän sydämensä rauhoittuneeksi; hän istui hiljaa paikallaan ja katsoi maahan: hänen kätensä olivat tahtomatta ristiin menneet, ikäänkuin hiljaiseen rukoukseen. Äiti puhui hänelle monta hyvää sanaa ja Herra waikutti hänen sydämesjäsnsä, että hän saattoi sanan säilyttääkin, juuri kuin jonkullaisena pyhänä kylwösiemenenä.

„Mutta onhan waifeata, hywinkein waifeata rakastaa wihollistaan“, ajatteli Dorotea; „kuinka saatan rakastaa häntä, joka minulle pahaa tekee? Kuitenkaan ei Herra meiltä waadi mitään mahdottonia! Mutta minä waan en woi!“ Ja kuitenkin hän tiesi, että niin täytyy olla, jos mieli päästä Jumalan lapseksi.

Näihin ensimmäisiin suruihin oli Dorotean koko sielu kiintynyt eikä hänen ikäisensä woiimiin ja lujuuteen nähden ollut ihmettelemistäkään, että tämä uusi Herran käsky niin kauwan hänessä työskenteli, ennenkuin se hänelle selwi. Hänen kaswoihinsa kuwastuivat mitä erillaisimmat tunteet. Samalla kiintyi hänen katseensa erääsen kuwaan, joka riippui huoneen seinällä. Se esitti Saulin majaa erämaassa.

Unneton kuningas lepää vuoteellansa, sikeään uneen vaipuneena; hänen edessänsä seisoo Dawid ja ottaa kuninkaan keihään ja wesimaljan, samalla kuin hänen filmänsä surumielisyyden ja kunnioituksen tunteella katselee kuninkaan kasvoja (1 Sam. 26, 7—12).

Hämmästyneenä wiipyi Dorotea tässä mieltä kiinnittävässä kuvasa, joka hänelle oli oikeaan aikaan osoitettu. Herran sanat: „Rakastakaat teidän wihollisianne!“ liikkuiwat uudelleen hänen sydämessään. „Dawid on sen tehnyt“, sanoi hän hiljaa, „mutta minä, minä tunnen Wapahtajan, taidanko minäkin sen tehdä?“

Jättäkäämme nyt filmänräpähkseksi rakkaan lapsukaisen pyhän Hengen rauhaansa waltaan, kunnes Hän saa työnsä täytetyksi, ja katsokaamme sillä välin, mitä vielä tapahtuu.

Mitikin sulki Raamattunsa waieten, katseltuaan pienokaisensa siällistä liikutusta. Silloin kolkutti joku kowasti owea ja siisään astui köyhä mies, kädestä taluttaen rhyssiästä, noin 12 wuotiaasta poika. „Ettekö“, sanoi mies, „saattaisi minun poikaani ottaa paimeneksenne? Olen niin köyhä, ett'en tyfene häntä elättämään!“ Dorotean isä oli, näette, kartanon omistaja, jolla oli paljo karjaa.

Tyttö katsoi ylös; ja mitä hän näki? Siinä oli sama poika, joka hetkisen sitte oli tumellut hänen suurimman ilonsa. Taistelu syntyi hänen sydämessänsä, ja waikka ensimmäinen ajatuksensa olisi ollutkin sanoa: „Sä, älä toki ota tuota pahaa poikaa!“ niin oikealla ajallansa muistui hänelle myös mieleen Wapahhtajan sanat: „rukoilkaat niiden puolesta, jotka teitä wainoowat“, sillä ne oli Dorotea sydämeensä sywälle painanut.

Sä, jota sillä wälin oli myös huoneesen kutsuttu, astui nyt sisään, ja mies uudisti rukouksensa wieläkin surkeammalla äänellä. „Minulla jo on paimenpoika“, wastasi herra P., „ja sitä paitse näyttääkin minuista poika siihen sopimattomalta.“ Nyt Dorotea nousi seisomaan ja sanoi rukoillen. „Rakas isä, ottakaa tuo poikaraukka! Katsokaa waan, kuinka surkastuneen näköinen hän on ja nälkäkin hänellä warmaan on!“ Mutta kun isä aina sittekin kieltäyhi myöntymästä, tarttui Dorotea hänen käteensä eikä lakannut rukoilemasta, ennetkuin isä nauraen sanoi: „No, sinulle mieliksi, rakas lapseni, tahdon hänet ottaa ja koetella häntä.“ „Mene nyt wuodin luo“, sanoi hän sitte, poikaan kääntyen,

„hän neuvoa sinulle työtä.“ Mies kiitti nyt monin ferroin, ja poistui poikimensä.

Hannu, — se oli pojan nimi, — oli iloinen ulos päästessänsä, sillä hän oli seisonut, kuin tulilla hiilillä. Ensi filmäyksellä tunsi hän Dorotean ja sentähden olikin koko hänen rohkeutensa lannistunut. „Voi, hän tietysti sanoo vanhemmilleen, mitä olen tehnyt“, ajatteli hän, „ja silloin warmaankin minut ajetaan talosta mieron tielle jälleen. Jospa olisin tietänyt tuon puutarhan kuuluvan näille ihmisille, ei kenkään olisi voinut minua tähän taloon taluttaa!“ Mutta kun Dorotea kuitenkin niin rukoillen hänen puolestaan pyysi, ei hän oikein ymmärtänyt, mitä hänelle tapahtui. Sehekuvin poikin ja allapäin, täynnä häpeää ja katumuusta poistui hän huoneesta eikä voinut sanakaan lausua.

Hänelle neuvoitiin työtä, jonka sitte hiljaisuudessa ja itsehseen toimitti.

Hannu oli kartanon lähimmästä kylästä ja herra B. tunsiikin sangen hyvin hänen vanhempainsa epäkristillisen elämän. Pienen tyttärensä hartaat esirukoukset pitikin hän sentähden itselleen wiittauksena ottamaan tuon nuoren poikaraukan huostaansa.

Kun ilta joutui ja Hannu wei hevosia pihamaan kaimolle juomaan, silloin hiipi Dorotea puutarhan aidan läpi hänen luokseen, ja ennenkuin Hannu ehti pakeneamaan, seisoi hän jo hänen edessänsä, ja sanoi: „Hannu, sinä olet tänään solwannut minua sekä hyvää Jumalaa, sillä Hän se oli ne kauniit kukat kasvattanut. Mutta minä luulen, ett'et sinä vielä tunne Häntä. Eikö isäsi ole koskaan sinulle mitään puhunut Jeesuksesta Kristuksesta?“ Hannu katsoi tyttöön hämmästyneenä ja voimatta sanoakaan vastaukseksi sanaa. Mutta Dorotea jatkoi: „Di, Hannu, sinun täytyy rukoilla Wapahatajaa antamaan itsellesi ihka uusi ja puhdas sydän, sillä muutoin et koskaan voi tulla taimaasen.“ „Rukoilkaat“, vastasi poika, „minä en osaa rukoilla.“

„Hannu parha“, huudahti Dorotea, „sittenpä en ihmettelekään, että olet niin paha! Tule ja minä tahdon sinua opettaa.“

Samaşsa weti hän Hannun mukanaan suojaan, pani owen kiinni ja laskeusi nurkkaan polwilleen; tahdottomana teki Hannu samoin. Nyt rukoili Dorotea, kuten lapsi ainakin isältänşä jotakin anoo; hän rukoili Hannulle uutta sydäntä, hän rukoili anteeksi tämän

syntejä sekä hänen ja omiakin erhetyksiään, ja lopuksi kiitti hän Herraa, joka tälle pojalle oli niin hyvin tehnyt ja tuonut hänet heidän huoneeseensa, jossa Wapahtaja tunnetaan. Hannu oli puhjennut ääneensä nyhkyttämään ja Dorotean noustua rukoilemasta, ojensi hän hänelle kätensä, sanoen: „Anna anteeksi, woi kuitenkkin, anna anteeksi!“ Enempää hän ei saanut sanottuksi, waan pitäen molemmat kätensä kaswoillaan, kiiruhti hän ulos ja wei hevosensa talliin.

Herramme Wapahtajamme kuitenkkin seisoi hänen sydämensä owella kowasti kolkuttaen, ja siihen Hän jäikin seisomaan, tuo uskollinen Paimen, kunnes Hannu Pyhän Hengen woimasta Hänelle sydämensä awasi ja laski Runinkaan sijalle. Tosin se kesti kauwankin, sillä warmaahan on, rakkaat lapsukaiset, että meillä on aina paha sydän, mutta Hannu oli oppinut rukoilemaan, ja:

Ken rukoella taitaa, hän synnit anteeks' saa!

Kun wanhat juonet taas joskus tahtoivat hänen sydämensä wallata, olivatpa ne ninkä nimiä tahansa, niinkuin itsepäiisyys, walhe, laiskuus ja muut sellaiset häijyt wiholliset, silloin rukoili Hannu Herralta woimaa ja tukea, ja Herramme Jeesus on=

fin sanonut: „Ken minun tyköni tulee, häntä en minä tahdo ulos heittää!“ Hän oppi rukoilemaan ja siunaamaan, ja ennenkuin kaksi vuotta oli kulu-
nut, oli tuo Hannu, jonka niin ivallisesti nauraen olimme nähneet kulkia raastawan, muuttunut hiljai-
seksi, siivoksi, hursteaksi ja ahkeraksi pojaksi, johon Jumala sekä ihmiset mielistyivät.

Kuinka luulettekaan Doroteamme tästä muutok-
sesta iloinneen? Niin, lapsukaiset, hän oli usein ka-
marissaan rukoillut Hannun puolesta, ja kun tälle näytti kowin tukalalta taistella syntiä vastaan, loh-
dutteli hän murheellista ja neuvoi wakaasti tur-
waamaan Wapahtajaamme. Mitä Dorotea siten ker-
toi, se painui sywälle aina Hannun sydämeen; sillä
heidän ensimmäisestä kohtauksesta saakka tunsi hän
todellista kunnioitusta, ehkä pelkoakin tuota pientä
tyttöä kohtaan. Doroteaa piti hän Jumalan lähet-
tämänä enkelinä.

Rukoilkaamme, rakkaat lapsukaiset, Herraa aina
johdattamaan meitä sanansa tuntemiseen ja sitä seu-
raamaan, kuten Dorotea teki. Epäilemättä on wai-
fea täyttää Herramme käsky: „Rakastakaat teidän
wihollisianne“, ja „jos joku lyö sinua poskelle, niin
käännä hänelle toinenkin.“

Walitettawasti olemme liian usein tilaisuudessa näkemään poikain tappelewan keskenään. Jos kysyn silloin: „miksi löit toista?“ on tavallinen vastaus: „hän löi minua ensiksi!“ Jos heille sitte alan kertoa rakkaasta Wapahtajastamme, kuinka Hän antoi itseänsä piestä ja sylkeä pyhille poskilleen ja kuinka kärsiwällisesti Hän kuunteli, kuin karitsa, kaikkia pilkkapuheita, ja kuitenkin saattoi vielä ristinhirsi-puussakin lausua: „Jä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekewät!“ — silloin he warmaan allapäin häpeissään katsowat maahan; mutta jo huomenna, ehkä tänäänkin uudistawat taas samallaisen tappelun. Ihmissyhdän, nimittäin, on pahuutta täynnä hamasta lapsuudesta saakka ja pyhykin sellaisena, kunnes Jesus Kristus kaikki uudistaa.

Sallikaamme sentähden Hänen jo alusta alkaen yksin waikuttaa sydämissämme Herrana ja Mestarina, sillä ainoastaan siten Hänen hyvä henkensä meitä alati muistuttaa Hänen pyhästä käskystä: „Lapsset, rakastakaat toisianne, kuten minäkin olen teitä rakastanut.“ Joh. 13, 35. Siten me saamme woimia tätä Herran Jesuksen uutta käskyä uskollisesti noudattamaan ja täyttämään jo täällä maailmassa taiwaallisen waltakunnan lakia sekä löydämme ilon

ja rauhan. Siten me Jumalan rakkaina lapsina
 vielä kerran iankaikkisessa valtakunnassa saamme
 Jumalan lasten ihanan perinnönkin.

Ei kukaan joudu häpeään,
 Ken, Herra, sinuun luottaa;
 Hänt' auttaa kätes hädästään,
 Hänelle voiton tuottaa;
 Waan irstaiset ja pilkkaajat,
 Sun nimes ylönkatsojat,
 Ne saavat häpiänsä.

Mun nuoruuteni syntejä,
 Jumala, älä muista,
 Waan mioistani puhdisti,
 Pois synnin palkka suiista;
 Min' armos mulle osoita,
 Ja laupeutes lahjoita
 Hyvyytes juuren tähden!

Herramme täynn' on armoa
 Lapsilleen efsyneille,
 Heit johdattaapi halulla,
 Mukuksi rientää heille;
 Hän raadolliset rakentaa,
 Suruiset mielet lohduttaa,
 Röyriille tienjä neuwoo.

Suojele, Herra, sieluani,
 Mua horjumasta eestä!
 Sinuhun turvaan, uskallan,
 Täydestä sydämeestä,
 Wakuutes mua warjellkoon
 Ja oikeutes hallittkoon;
 Ransaasi, Herra, auta!

U. S. W. N:o 212, 2, 5, 6, 11 w.w.

Sortavalan Ewankelisella Seuralla on warastossa ja saadaan tilata:

Koululasten wirsikirja, helppohintainen ja käytännöllinen nuottiwirkikirja. Hinta kansissa ainoastaan 30 p. Joka tilaa 50, saa 10 kpl. ilmaiseksi.

Kristillinen kaswatusoppi, kirj. Ch. S. Zeller. Hinta 2 m. Joka tilaa 7, saa yhden kappaleen ilmaiseksi.

Lehtikirjasia, useamman laatuisia, useat kuwalla warustettuja. Hinta 3 p. 2 kpl. tahi 1 m. 100 f.

Gartaus y. m. kirjasia.

25 opettawaista kuwaa kotelossa,
hinta 30 penniä.

Lasten kirjasia.

„Pientä narre-aittaa, opettawaisia kertomuksia lapsille“, on ilmestynyt: I Särkynyt affunaruutu; II Kirkko wuoressa, III Raastetut kulkajat ja IV Kuorma-ajuri ja hänen hevosensa. Kaikki wihot kuwalla warustetut. Hinta 10 p.

Hinta 10 p.